

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **T. R.**,
w przedmiocie zażalenia skazanego na postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku o zezwolenie na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 kwietnia 2025 r.,
wniosku Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
zawartego w postanowieniu z dnia 14 marca 2025 r., II AKzw 633/24,
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Do referatu Sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie, X. Y., wpłynęła sprawa z zażalenia T. R. na postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku o zezwolenie na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Postanowieniem z dnia 14 marca 2025 r., II AKzw 633/24, Sąd Apelacyjny w Warszawie (orzekając jednoosobowo) zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu postanowienia wskazano w szczególności, że losowanie spraw w II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w Warszawie jest

dokonywane z pominięciem niektórych Sędziów, co sprawia, że przydział spraw ma charakter arbitralny i pozorny, a zatem nie jest możliwe utworzenie składu sądu bezstronnego i niezależnego, który w odbiorze zewnętrznym rozpatrzyłby sprawę w sposób obiektywny i sprawiedliwy. W uzasadnieniu postanowienia zawierającego wniosek w trybie art. 37 k.p.k. jako zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości potraktowano także to, że decyzje o przydzielaniu spraw w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, zgodnie z obowiązującym aktualnie podziałem czynności, podejmuje osoba, która w ocenie wnioskującego Sądu nie jest Prezesem tego Sądu, bowiem jest nim nadal Sędzia X.1 Y.1.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Odstąpienie od zasady rozpoznawania sprawy przez sąd właściwy miejscowo może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie konkretnej sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Takich okoliczności uzasadniających skorzystanie z instytucji z art. 37 k.p.k. Sąd wnioskujący nie wykazał.

Problemy czy trudności organizacyjne leżące po stronie sądu właściwego nie dają podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2005 r., II KO 49/05; z dnia 27 maja 2015 r., III KO 34/15; z dnia 23 sierpnia 2023 r., I KO 59/23; z dnia 1 lutego 2024 r., II KO 8/24). Właśnie jako tego typu trudności należy ocenić podawane we wniosku okoliczności dotyczące podziału czynności i wyznaczania składów orzekających w II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Tego rodzaju problemem organizacyjnym leżącym po stronie sądu rozpoznającego sprawę jest bowiem wyznaczenie takiego składu orzekającego, który spełniałby wymóg należyście obsadzonego sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Dodatkowo wymaga podkreślenia, że procedura zmiany właściwości miejscowej sądu powinna być zastosowana wówczas, gdy cały sąd pierwotnie właściwy miejscowo nie jest w stanie rozpoznać sprawy bez spowodowania zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Taka sytuacja absolutnie nie

zachodzi w tej sprawie. Co prawda rzeczywiście w wielu orzeczeniach Sąd Najwyższy stwierdzał, że Sędziowie Sądu Apelacyjnego w Warszawie wymienieni z imienia i nazwiska na stronie 7 wniosku nie tworzyli „sądu ustanowionego ustawą” w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., to jednak Sądowi Najwyższemu z urzędu jest wiadome, że w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie orzekają również Sędziowie, co do których nie ujawniły się jak dotąd żadne wątpliwości co do braku ich bezstronności i niezależności w rozumieniu art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Toteż również z tego powodu wniosek złożony w trybie art. 37 k.p.k. nie mógł być uwzględniony.

Wobec powyższego, jak również dzieląc argumenty wskazane w innych postanowieniach wydanych na skutek tożsamo umotywowanej inicjatywy Sądu Apelacyjnego w Warszawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 marca 2025 r., II KO 38/25; z dnia 12 marca 2025 r., II KO 26/25; z dnia 5 marca 2025 r., II KO 31/25), Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą przesłanki do zastosowania wyjątkowego trybu zmiany właściwości miejscowej sądu, przewidzianego w art. 37 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]